

PIRÁTSKE SESTERSTVO BOJUJE ZA SLOBODU

VĽNA VZDORU

~ SESTRY MORA 2 ~

NATALIE C. PARKER

VINA VZDORU

~ SESTRY MORA 2 ~

VINA VZDORU

~ SESTRY MORA 2 ~

NATALIE C. PARKER

sloart

Rukopis prekladu tohto diela vznikol s finančnou podporou
Literárneho fondu.

alloy**entertainment**

Produced by Alloy Entertainment, LLC

Cover art by Cliff Nielsen

Copyright © 2019 by Alloy Entertainment and Natalie C. Parker

Translation © Katarína Figová 2020

Slovak edition ©Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021

ISBN 978-80-556-4829-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Natalie C. Parker – Steel Tide,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill, An Imprint of Penguin Random House LLC, roku 2019, preložila Katarína Figová.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Produkcia Dana Pavleová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2021.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

Seanovi & Maureen

a

Travisovi & Carly

*mojim švagroucom, ktorých za svojich bratov a sestry
považujem už dávno*

PREDTÝM

Hviezdy sa mu dnes zdali akosi blízko. Z miesta v pozorovacom koši na hlavnom sťažni a v takú tmavú noc, ako bola dnešná, mal Donnally dojem, že sú mimoriadne blízko, takmer na dosah. Zbožňoval ten pocit, akoby visel tesne pod hviezdami. Keby sa nehýbal a pokojne dýchal, mohol by presvedčiť svoju myseľ, že je rovnako možné ponoriť sa do oblohy ako vklízuť do mora. Na zlomok sekundy bolo jeho telo ľahké ako vzduch a celý vesmír mal na dosah ruky. Keď sa nachiahol, aby zo žiarivej hromady odtrhol jednu hviezdu, ilúzia sa rozplynula. Zatočil sa s ním svet a opäť stál nohami pevne na podlahe koša, s hlavou vyvrátenou dohora.

„Prestaneš sa už vrátať v tej oblohe?“ Ares sa oprel o zábradlie. Od únavy a nudy bol podráždený. Výzorom sa veľmi podobal svojej sestre. Aj on bol vysoký, mal široké plecia, dlhé paže i dlhé čierne vlasy. Aj pokožku mal rovnako žiarivo hnedú ako Pisces.

„Prečo ti to vadí?“ opýtal sa Donnally a zaklonil sa cez okraj koša.

Počul, ako si Ares povzdychol a pukal si prsty. V skutočnosti mu to pravdepodobne nevadilo. Vadilo mu skôr to, že je o takomto čase hore, a tiež to, ako sa kôš nakláňa dopredu a dozadu ako kyvadlo. Obaja mali dvanásť rokov a priateľmi boli už dlho, takže Donnally vedel, kedy je Aresova podráž-

denosť šípom, ktorý potrebuje terč. Sám sa tým terčom stal už mnohokrát, a keď sa dalo, radšej sa tomu vyhol. Takže keď Ares neodpovedal, Donnally nenaliehal.

Na stráži stáli už takmer hodinu. Caledonia a Pisces mali dosť času doplávať k neďalekému ostrovu nazývanému Draho-kam a začať zháňať potravu. No do ich návratu to ešte chvíľu potrvá. Donnally sa ešte viac naklonil cez okraj, ramená mu viseli cez kôš a do hlavy sa mu hrnula krv. Hladina oceánu bola tmavá a pokojná. Voda so stúpajúcim prílivom špliechala o trup *Prízraku* a hojdala ho dopredu a dozadu.

Odrazu pocítil, ako mu niekto podkopol nohu. Celé telo sa mu nadvihlo dohora a začal sa kĺzať cez okraj koša. Zvreskol a mával rukami okolo seba. Potom ho niečie ruky schmatli za kolená a stiahli ho späť do koša. Ares sa zadúšal od smiechu.

„Vieš, že si pripútaný, však? Nemôžeš spadnúť.“ Ares sa rozrehotal tak, až sa musel predkloniť a oprieť rukami o kolená.

Donnallymu to vôbec nepripadalo zábavné. Vrhol sa na Aresa a pästou mu mieril do tváre. Ale Ares bol vyšší a silnejší. Donnallyho úder bez problémov odrazil, schmatol ho za rukáv sivého kabáta a jediným plynulým pohybom mu ho strhol. Kabát vyletel do vzduchu a s trepotaním dopadol na palubu pod nimi.

Donnally zúrilo. Cítil, ako mu horia líca a pália ho päste. Zreval a znova skočil na Aresa.

„Chlapci!“ Keď začuli hlas Donnallyho otca, okamžite prestali. Obaja z toho budú mať problémy. Je jedno, že začal Ares. Výtržnosti do pozorovacieho koša nepatrili. „Zdá sa, že sa potrebujete niečím zamestnať.“

Donnally vykukol cez okraj, tentoraz sa ho pevne držal. Zbadal otca, ako s bradou zdvihnutou dohora a so sivým kabátom prehodeným cez plecia stojí pri zábradlí na ľavoboku.

„Našiel som tvoj kabát,“ zakričal na Donnallyho.

Ares sa znova zasmial, no Donnally soptil. „Vďaka.“

Rozhodne mali problém. Donnallymu to bolo jasné z výrazu na otcovej tvári. Celé týždne budú mať službu v kuchyni, budú šúpať a konzervovať ovocie a zeleninu, ktoré sa dievčatám podarí priniesť, a budú musieť znášať nekonečné príbehy kuchára Orra o tom, ako to kedysi na svete chodilo. Bude tam horúco a nuda, a to všetko pre Aresa.

„Hej, Donnally,“ prehovoril Ares pobavene, „nikdy by som ťa nenechal spadnúť. Len som sa zabával.“

Donnally už v hlave snoval plány na pomstu, keď nočný vzduch preťali tri výstrely.

Celá loď akoby skamenela. Donnallymu a Aresovi sa na okamih stretli pohľady a potom sa obaja zvrtili, aby očami prehľadali vody okolo Drahokamu. Hľadali čokoľvek – svetlo, pohyb, svoje sestry –, ale nič nenašli.

Na palube pod nimi sa členovia posádky dali potichu do práce. Pohybovali sa všetkými smermi, pripravovali loď na plavbu. Zložili šnúry na bielizeň, kozy odviekli do podpalubia, debny s rastlinami odtiahli preč. Všetko robili bez slova, každý jeden rozkaz vydali bez zvukov. Nebolo to nič nezvyčajné. Rhona tieto činnosti s posádkou pravidelne trénovala a udržiavala tak loď v bezproblémovom chode. O chvíľu budú pripravení vyplávať.

Po malom člne, ktorým Caledonia a Pisces odplávali na ostrov, nebolo vo vodách medzi *Prízrakom* a Drahokamom ani stopy. Donnally pozoroval choreografiu na palube s akým-si napätím, zaseknutý medzi pocitom útechy, ktorý mu rutina poskytovala, a strachom z toho, že tentoraz je to skutočné. Pripravovali sa na útek.

Ares zovrel Donnallymu plece, oči mal rozšírené od strachu. „Neopustíme ich, však?“ zašepkal.

Donnally ho chcel upokojiť, no v žalúdku sa mu ako hady zvjali obavy. „Nikdy nedopuť, aby ťa videli,“ citoval prvé pravidlo lode.

Ares povolil stisk. Tváril sa zdesene a potom z ničoho nič nahnevane. „Nie.“

Skôr ako ho Donnally stíhol zastaviť, Ares si odopol popruhy a vyliezol z koša. Bez toho, aby sa zaistil, začal liezť dole. Donnally ho nasledoval. Odopol si postroj a dolu hlavným sťažňom sa pohyboval tak rýchlo, ako mu to trasúce sa ruky dovoľovali.

Zliezli na palubu a zistili, že ich svet sa rozpadá. Rodičia stáli neďaleko mostíka plece pri pleci, zabratí do napätého rozhovoru.

Chlapci sa vybrali priamo k nim a pretlačili sa do kruhu vo chvíli, keď Aresova mama povedala: „A čo ak to nič nie je? Čo ak vystrelili na nejaké zviera a my ich opustíme?“

„Ak je to tak, dva dni prežijú.“ Rhona Styxová stála odhodlane s prekříženými rukami a puškou prehodenou cez plece. „Nepáči sa mi to o nič viac ako tebe, Agnes, ale dievčatá vedia, čo majú robiť. Počkajú na nás.“

„Ale to *my* by sme mali čakať na *ne*.“ Agnes si založila ruky v bok.

„Chlapci!“ zvolal zdesene Donnallyho otec. „Kto je na stráži?“

Odpoveď vyčítal z Donnallyho tváre. Zanaďával a rozbehol sa k hlavnému sťažňu, ale už bolo neskoro.

„Kapitánka,“ zavolať z veže na mostíku mladý muž menom Bandi. „Máme problém. Bojová loď. Je blízko a má v pláne zahnať nás do úzkych.“

„Dočerta.“ Rhona sa so zaťatou sánkou otočila a zahľadela sa na oceán.

Zakaždým, keď *Prízrak* narazil na loď Brokov, zvolili jediný postup: útek. Hoci bol Donnally príliš mladý, aby si pa-

mätal prípady, keď ušli len o vlások, vychovali ho tak, aby veril, že útek je jediný spôsob prežitia.

No teraz nedokázal na útek ani pomyslieť.

Dokázal myslieť len na svoju sestru. Vystrelila ona? Alebo vystrelil niekto na ňu?

Uvidí ju ešte niekedy?

„Rhona,“ prehovoril Donnallyho otec, keď sa opäť zjavil po Rhoninom boku. „Kapitánka, aké sú rozkazy?“

Rhona sa pozrela na Donnallyho. Jej pohľad bol mocný ako slnko a on pocítil príval tepla a povzbudenia. O svoju sestru sa bál, až to takmer nemohol zniesť, ale usmial sa na mamu, aby jej ukázal, že hoci má strach, je aj statočný.

Rhona prikývla a sťažka preglgla. „Obávam sa, že nemáme na výber,“ povedala. „Zdvihnite kotvu a chopte sa zbraaní. Budeme bojovať.“

Po jej slovách sa všetko na lodi zmenilo. Na všetky strany sa ozývali rozkazy, kotva pri vyťahovaní rinčala, dokonca sa zdalo, že aj more naráža do trupu väčšou silou než pred chvíľou. Rhona vykročila dopredu, vzala syna do náručia a pevne ho držala. Pobožkala ho na hlavu a pustila ho so slovami: „Rob, čo ti povie otec. Lúbim ťa, môj statočný chlapec.“

„Aj ja ťa lúbim,“ odvetil Donnally. Ponáhľala sa k mostíku a v okamihu zmizla vnútri.

„Poďme.“ Otec chytil Donnallyho za ruku a ťahal ho do zadnej časti lode, kde boli zhromaždené ostatné deti pod dozorom niekoľkých mlkvých dospelých. Agnes každému pomáhala cez bočné zábradlie do člna na vode.

„Nechcem ísť,“ protestoval Donnally, zmocňoval sa ho strach. „Chcem zostať s tebou.“

Ale otec ho ďalej ťahal a zastal až pri zábradlí. „Musíš ísť. Vrátime sa po teba, ale teraz sa musíš rýchlo dostať z lode. Choďte smerom k Drahokamu. Nájdi svoju sestru.“

Smrteľné zavýjanie bolo počuť čoraz bližšie a hlasnejšie. Posádka *Prízraku* už nepracovala v absolútnom tichu. Priamo pred Donnallyho očami sa z nej stal celkom iný mechanizmus, ktorý znel, ako keď do komory zapadajú náboje.

„Tagg!“ zakričala Agnes. „Už nemáme čas.“

Otec si zrazu pritlačil Donnallyho k hrudi. „Nájdi svoju sestru,“ zopakoval a stískal ho akosi prisilno. „Nájdi svoju sestru a preži.“

Donnally si ani poriadne nevšimol, ako sa ocitol v člne čakajúcom pri lodi. Na palube bolo už osem detí. Astra, Derry, Lucero a Jam sedeli potichu, oči upierali na trup *Prízraku*, zatiaľ čo ostatní pohľadom prečesávali tmu, či nevidia bližiacu sa loď. Ares a Lucero, najstarší a najsilnejší z malej skupiny, sa chopili vesiel a malý čln čoskoro mieril k tomu istému ostrovu, na ktorý sa vydali Caledonia a Pisces.

Na niekoľko vzácných chvíľ nebolo počuť nič, len neustále kvílenie komína nepriateľskej lode a Astrine vzlyky. Čas akoby zastal. Donnally upieral pohľad na tmavý obrys ostrova pred nimi a prial si, aby tento moment trval navždy. A potom vybuchlo svetlo. Desivé kvílenie sa zmenilo na ohlušujúce burácanie.

Donnally si nemohol pomôcť. Otočil sa a sledoval, ako sa k *Prízraku* blíži loď Brokov.

Jej provu zdobila červená farba. Ako krv stekajúca z rany. Muži sa so zúrivým revom hojdali v postrojoch, ozbrojení magnetickými bombami. Na ihliciach po obvode lode boli napichnuté telá v rôznych štádiách rozkladu.

Donnally napol každý sval v tele. Čln sa teraz vďaka brázde za loďou Brokov pohyboval rýchlejšie. Za sebou počul, ako Ares udáva Lucerovi rytmus, aby veslovali synchronizovane.

O minútu zachvátili *Prízrak* plamene a deti vedeli, že ich nezachráni ani rýchlosť.

Malá, ale jasná časť Donnallyho mysle zostala pokojná a vzdialená ako hviezda. Tá časť žasla nad tým, ako rýchlo nepriateľská loď premohla *Prízrak*. Zdanlivý chaos hnevu Brokov bol len ilúziou. V skutočnosti boli ako skúsene vedený zbor, vydávajúci smrteľné tóny v tom správnom okamihu. Keď magnetické bomby oslabili *Prízrak* a donútili polovicu posádky stiahnuť sa do podpalubia, útoiaci Brokovia bez problémov premohli tých, ktorí ostali na palube. Donnally sledoval, ako sa pred jeho očami odohráva premyslený a strategický boj, a celý stuhol.

„Záber!“ kričal Ares.

Ale Lucerovo veslo spomalilo. Ak boli Brokovia v niečom dobrí, tak v dolapení detí na úteku. A k nim sa už blížil člň.

„Záber!“ s rastúcou panikou v hlase zakričal znovu Ares. Blížiaci sa Brokovia už boli vedľa nich, no Ares aj tak neprestával veslovať. Neprestal, až kým ich Brokovia dvakrát neoboplávali a potom jediný raz vystrelili do špičky ich člňa.

Ares prstami tuho zvieral veslo, akoby zvažoval, či bojovať. Rebelské myšlienky mu zjavne našepkávali: ak majú zomrieť, môžu so sebou zobrať aj jedného či dvoch Brokov.

„Máš dve možnosti, nováčik.“ Líce Broka, ktorý prehovoril, zdobila čerstvá šmuha krvi.

Možnosti. Žiť alebo zomrieť.

„Ares,“ zašepkal Lucero zo zadnej časti člňa. Za krátky čas sa z nich stala samostatná malá posádka a každé dieťa v člne teraz Aresa považovalo za svojho kapitána. Donnally položil Aresovi ruku na chrbát a on povolil stisk. Pokrútil hlavou a pustil veslo.

Brok sa usmial. „Dobrá voľba.“

Brokovia priviazali člň s deťmi k tomu svojmu a hnali sa smerom k lodi s červenou farbou na prove. *Prízrak* sa nemotorne hojdal na vode, z paluby sa dohora vinul dym a v trupe

bolo vidno dieru. Čím bližšie boli, tým viac sa Donnallyho myseľ pridržala tej vzdialenej hviezdy. Cítil dym a počul výkriky, a keď do boka člna jemne vrazilo akési telo plávajúce vo vode, len si pomyslel, že nech to bol ktokoľvek, tento vodný hrob je vždy lepší než to, čo čaká zvyšok posádky.

Pohľadom zabľúdlil k oceľovým ihliciam po obvode nepriateľskej lode. Jednu za druhou ich ako lupene kvetu vytiahol z držiakov a položili na palubu, kde na ne nedoviedel. Keď ihlice opäť zdvihli, boli na nich nabodnutí ich najbližší. Ako výstraženie pre všetkých, ktorí by sa opovážili vyhnúť Otcovej ruke.

Srdce mu v hrudi divo bilo, signalizovalo prival neznámych pocitov. Ale hviezda v jeho mysli vydávala chladné, upokojujúce svetlo a on sa ani nepohol.

Až keď zbadal sivý kabát trepotajúci sa na známej postave, vyronil prvé slzy. Keď Brokovia dvíhali chlapcov a dievčatá k rebríku a kázali im liezť, videl, ako v prednej časti lode napichli na ihlicu telo jeho otca. Vzdialená hviezda v Donnallyho mysli sa zrútila na zem, v okamihu bol na nohách a bežal k otcovi.

„Nedotýkajte sa ho!“ kričal, sotva vedel, čo vlastne hovorí. „Obesím vás! Nabodnem vaše telá na ražne a upraším vás!“

Brokovia, ktorí takto zneuctvovali telo jeho otca, na chvíľu prestali a pobaveno ho sledovali.

Donnally bol nahneváný, že sa dotkli otca, a ešte nahnevanejší, že jeho protest sa im zdal zábavný. Myšlienky mu v hlave vírili. A potom v jeho vnútri neostalo nič, len totálna zúrivosť.

Zhlboka sa nadýchol a zareval.

Zvuk ho celého naplnil. Surový, škaredý a hlasný. Bolo to, akoby sa jeho telom šírila horúčka a pretvárala ho.

„Tomu hovorím bojový pokrik.“ Pred Donnallym sa objavil starší chlapec. Blondiak, črty tváre ostré ako nôž. Prenikavými modrými očami sa zahľadel na Donnallyho.

„Taký hnev ti bude užitočný,“ povedal chlapec. „Ako sa voláš?“

Donnally nadvihol bradu a zazeral naňho.

Chlapec bol odrazu veľmi blízko. Chytil Donnallyho za sánku, naklonil mu hlavu dozadu a jeho zrak padol na Donnallyho tetovanie na spánku. Keď pochopil, na čo sa pozerá, rozžiarili sa mu oči a pustil ho.

„Tvoja sestra bola veľmi statočná.“

Jeho slová najprv nedávali zmysel. Donnally predpokladal, že sa rozpráva s niekým iným. A potom sa nová, strašná skutočnosť prehnala jeho mysľou ako vietor, ktorý zmetie všetko, čo mu stojí v ceste.

„Budeš ma nasledovať, braček?“ opýtal sa ho chlapec vlastne celkom prívetivo. „Nasleduj ma a ja ťa naučím, ako byť taký statočný, ako bola ona.“

Donnallymu sa v mysli vynoril obraz Caledonie. Bola hrdá, smiala sa a vlasy za ňou viali v priateľskom vetre. Ako zomrela? Chlapec chcel, aby sa ho na to opýtal. Chcel mu to povedať. Tým si bol Donnally istý.

„Nechceš byť statočný?“ opýtal sa chlapec. „Povedz mi, ako sa voláš.“

Donnallymu sa po líkach kotúľali slzy. Cítil ich na pokožke, no nie v srdci. „Donnally,“ odpovedal.

Chlapec sa znova usmial. „Ahoj, Donnally. Ja som Lir,“ povedal a vystrel k nemu ruku. „Tvoj nový brat.“

PRVÁ KAPITOLA

O štyri roky neskôr

Caledonii sa snívalo o ohni a topení.

More bolo hladké a studené. Obklopovalo ju v láskyplnom objatí, zvieralo jej prsty na rukách a na nohách, krútilo sa jej okolo krku. Prúd ju jemne strkal dopredu a dozadu ako uvoľnenú riasu. Hladina nad ňou žiarila. Oheň tancoval na vode, kam až oko dovidelo. A odniekiaľ spoza plameňov počula hlas volať jej meno.

Načiahla sa a prstami narazila do niečoho mäkkého a suchého.

„Myslím, že sa preberá.“ Cítila, ako jej niekto stisol ruku. „Mám ťa.“

Zažmurkala a s prekvapením zistila, že nie je pod vodou, ale v akejsi miestnosti. Nedokázala zaostriť na širokú a tmavú siluetu človeka, ktorý ju držal za ruku.

„Len oddychuj,“ povedal.

Viečka jej oťaželi. Podvolila sa, zavrela ich a opäť ju zahallil ohnivý oceán. Vyčerpanie ju nútilo, aby v ňom zostala. No tichý hlas v jej vnútri trval na tom, aby oči znova otvorila. Niečo nechala nedokončené. Nechala ľudí nechránených. Odišla skôr, ako mala v úmysle, a na druhej strane plameňov ostali ľudia, ktorých milovala.

Pisces.

Amina.

Red.

Hime.

Donnally.

Teraz celá horela. V miestnosti bolo horúco. Strašne horúco. Pokožka jej horela a ona sa sotva dokázala poriadne nadýchnuť. Skúsila to znova, no na pľúcach cítila len tlak. A tak sa snažila ešte viac, no aj tak mala pocit, akoby ju väznil oheň a voda.

„Och, dočerta. Prived'te niekto Triple!“ zakričal chlapec, ktorý ju držal za ruku.

„Zabije sa, ak s tým neprestane.“ Tentoraz sa ozval nový hlas. A neznel prívetivo. „Konečne.“

„Nepomáhaš, Pine,“ prehovoril tretí hlas. Tentoraz dievčenský. „Uhni. Uspím ju.“

Opäť ju obklopila studená voda. Caledonia sa ňou nechala unášať. Pľúca mala ťažké a dych plytký, ale bolo jej to jedno. More ju malo vo svojej moci. A ona moru vždy dôverovala.

Keď sa znovu prebrala, bola tma. Vzduch páchol ako vlhká tkanina a jediné svetlo vychádzalo z kôpky vyhasínajúcich uhľíkov v keramickej miske. Na stenu pri Caledoniiných nohách vrhali červenkasté svetlo. Stenu z látky, nie z ocele. Snažila sa zaoštriť. Ústa akoby mala plné smoly. V chrbte jej pulzovala jemná bolesť.

Do jednej steny stanu sa oprel vietor. Látka sa zavlnila a ihličie borovice na druhej strane tenkej vrstvy šepkalo: *Toto nie je Mors Navis*.

Mysel' sa jej odrazu vyjasnila, spomienky sa mihom vrátili. Plavila sa s posádkou sem do studených severných vôd s nádejou, že s Pisces zachránia svojich bratov. Bojovali s *Electrou*, vyhrali a našli Aresa. Ale Donnallyho nie. A keď sa na obzore objavila Lirova loď, opustila *Mors Navis*, aby využila šan-

cu pomstiť sa chlapcovi, ktorý zabil jej rodinu a ukradol jej brata. Postavila sa mu na palube jeho vlastnej lode a Lir ju po druhýkrát nechal umrieť.

To vysvetľovalo bolesť vystreľujúcu z krížov do brucha, ale nie stan, v ktorom sa nachádzala. A tiež nie voľnú košeľu a nohavice, ktoré mala na sebe.

Skrčila prsty na rukách a na nohách, po jednom ich opatrne všetky testovala. Najprv protestovali a pálili ju, no potom sa pomaly rozhybali. Povzbudená úspechom sa nadýchla a pokúsila sa posadiť. Vzduch páchol po dyme. Z miesta na chrbte sa jej do tela šířila horúca, bodavá bolesť. Prerezávala sa ňou ako harpúna prenikajúca vodou, akoby ju chcela rozštiepiť na polovicu. Z úst sa jej vydral vzdych a zrazu sa odhrnulo krídlo stanu.

Priestor zalial vír prachu a denného svetla, potom sa stan znova zavrel a miestnosť sa opäť ponorila do ponurej tmy. Akurát že teraz tu s ňou bol ešte niekto iný. Na pleciach jej spočinuli niečie ruky a pevne ju tlačili do postele.

„Zostaň ležať, dobre?“ Chlapec mal chrapľavý hlas, vzdialeným spôsobom jej pripadal známy.

Caledonia mu zablúdila pohľadom na ramená, na starú jazvu, črtajúcu sa na bicipse. V tomto svetle všetko zahaľovali bezfarebné tiene, ale vedela, akej farby je jazva – sýtej a agresívnej oranžovej.

Pred chvíľou jej telo ovládala taká bolesť, až mala pocit, že stratí vedomie. No teraz bolo jej vedomie čulé ako už dávno nie. Srdce jej bilo rýchlejšie, valila sa ňou energia a bolesť bola odrazu len bledou spomienkou.

Zvrtla sa pod chlapcovými rukami a vyskočila na nohy. Zatackal sa dozadu, očividne podráždený jej prudkým pohybom. Bol od nej väčší a pri pohľade na jeho svaly jej bolo jasné, že by ju bez rozmýšľania premohol. Takže mu nedá čas premýšľať.

Kým sa znova postavil na nohy, ona už bola vonku. Ocitla sa v kruhu stanov, za ktorými sa k oblohe ťahali vysoké stromy. Vzduch bol svieži a studený a bol v ňom cítiť dym a borovice. A kam sa len pozrela, boli oni.

Brokovia.

Aj keď nevidela ich jazvy, spoznala ich podľa chôdze, uprených pohľadov, podľa toho, ako ju sledovali. Boli ich tam desiatky. Ocitla sa v tábore Brokov.

Potlačila inštinkt, ktorý jej napovedal, aby sa vydala smerom k horizontu, a namiesto toho sa otočila k lesu. V jej stave bude ťažké nájsť pomedzi stromy cestu, ale les jej aspoň poskytne krytie. Chlapec sa vynoril zo stanu so zamračeným výrazom na tvári a okamžite ju našiel pohľadom. Takto na dennom svetle si všimla, že pokožku má svetlohnedej farby a silnú čeľusť mu pokrýva tmavé strnisko. Nebol až taký veľký, ako sa jej predtým zdalo. No on aspoň nebol zranený a dezorientovaný.

Caledonia sa rozbehla do lesa tak rýchlo, ako jej to nohy dovolili. Zbadala úzku cestičku vedúcu pomedzi vysoké stromy a vyhla sa jej. Jej jedinou nádejou bolo zmiznúť tak rýchlo, ako to len šlo.

Les tvorila kombinácia vysokých neopadavých stromov, papradia do výšky pásu a spletitého podrastu. Krok mala neistý a ani s rovnováhou na tom nebola najlepšie. Za sebou počula sebaisté kroky svojho prenasledovateľa. Nútila bosé nohy kráčať rýchlejšie a s ľahkosťou, ale telo bolo pomalšie ako vôľa. Stromy zmariť akýkoľvek pokus o orientáciu a podrast celkom zakrýval pôdu pod nohami. Zatiaľ čo ona po tomto teréne kráčala tackavo, prenasledovateľ tu bol doma. S každým krokom sa jej svaly na chrbte viac zvíjali, kričali od bolesti a ona cítila teplo šíriace sa smerom k pásu.

Pridala do kroku a dúfala, že zem, ktorá živí nekonečnú záplavu papradia, pomôže aj jej. Chvíľu sa jej darilo a potom

stúpila do akejsi brázdy, členok sa jej pri tom vytkol a ona spadla. Prenasledovateľ bol v okamihu pri nej.

Zdrapil ju, keď sa pokúšala vstať. Caledonia sa mu vyšmykla zo zovretia, zvrtila sa tvárou k nemu a oháňala sa päšťami. Trafila ho priamo do sánky. No úder ju stál viac síl, ako jemu spôsobil škôd, a ona sa celkom vyčerpaná zosunula na kolená.

„To sa ti nemohlo podariť.“ Chlapec jej pevne položil ruky na plecيا, aby ju udržal na mieste. „Navrhujem, aby si sa vrátila do postele dobrovoľne, inak ťa tam budem musieť odniesť.“

Teraz, keď sa už nehýbala, chrptom sa jej valila bolesť. Hlava sa jej točila, pľúca jej zvieralo, od nevoľnosti mala v ústach suchý a horúci pocit a v členku jej od nového zranenia búšilo. Nepotrúva dlho, kým ju nohy celkom zradia.

„Môžem ťa odniesť,“ povedal a prebehol po nej pohľadom. „Ale bol by som radšej, keby som nemusel.“

„To sme dvaja,“ Caledonia sa uškrnula, pomaly vstávala a stále pritom sťažka dýchala. Nemala na výber. Musela urobiť, čo jej povedal, a on to vedel.

Chlapec si prekrižil ruky na hrudi a čakal, kým Caledonia vykročí pred ním smerom do tábora. Cesta späť jej pripadala omnoho dlhšia ako chaotický útek neznámym lesom. Každý krok jej do všetkých kostí vysielal novú vlnu bolesti a od vyčerpania sa neustále triasla. Zúfalo túžila zastať a oddýchnuť si, ale keby zastala, Brok by mohol naplniť svoju hrozbu a odniesť ju. Nútila nohy, aby ju niesli, až kým nedošli naspäť k lôžku v stane.

Brok zastal pri vchode do stanu a Caledonia sa zvalila na tenký matrac. Ten pohyb ju stál oboje, bolesť aj dôstojnosť. Vykríkla, chvela sa a z rany na chrbte jej začala presakovať krv.

„Hlúpe nápady, hlúpa odmena.“ Brokov hlas znel ľahostajne, no zároveň prekvapivo odsudzujúco.

„Utiect' od Broka nie je nikdy hlúpy nápad.“ Neutíchajúca bolesť ešte zdrsnila jej slová.

„Už viac neutekaj,“ zavrčal Brok.

Hoci to bol rozkaz, nepohol sa k nej, aby ju zviazal, a ona si po prvý raz uvedomila, že ju vlastne vôbec nespútali. Buď si mysleli, že nie je schopná úteku, alebo si boli istí, že nebude chcieť utiecť. Aj keď jednoznačne potvrdila prvú možnosť, druhá ju znepokojila. Kde sa to ocitla?

„Keby nebolo nás, bola by si mŕtva,“ povedal Brok a stále na ňu hľadel so zmesou ľahostajnosti a odsúdenia. „Bola by si len ďalšou mŕtvolou, na ktorej by si pochutnali vtáky. Možno by si bola radšej, keby to tak bolo. Mne by to žily netrhlo.“

Chlapec stál vo vchode do stanu, takže videla len jeho tmavé obrysy. No aj tak sa naňho nechcela pozeráť. Zatvorila oči a odvrátila tvár.

„To som si myslel,“ uzavrel odmerane.

A potom odišiel. Caledonia v dusnom a tmavom ovzduší stanu osamela. Dýchala opatrne, pri každom nádychu rátala do štyroch, až kým sa jej srdce nezačalo upokojovať. Nedokázala by sa pohnúť, ani keby od toho závisel jej život. A možno aj závisel, tým si nebola celkom istá. Radšej sa sústredila na veci, ktorými si istá bola. Nachádzala sa v nebezpečenstve. Brokovia ju zdržiavali ďaleko od jej posádky. A bola nažive.

Nechala bolesť, aby jej pripomenula, čo všetko prekonala, kým sa sem dostala, i to, že toto nie je koniec Caledonie Styxovej. Kde je bolesť, tam je aj prísľub.

Zajtra bude silnejšia.